

mig noget at høre, eftersom jeg erindrer, at dette Spørgsmaal om Retten til at inddrage Bondejord netop blev omtalt af Ordføreren i Folketinget ved Sagens anden Behandling dèr; og det havde dog været ret naturligt, synes jeg, om Ministeren saa havde gjort Ordføreren opmærksom paa det rigtige Forhold og ved Sagens tredie Behandling havde faaet Sagen bragt i Orden. Da Forslaget saa kom herop i Fjor i Februar Maaned, og vi havde Sagen til første Behandling, blev det samme Spørgsmaal fremdraget og omtalt ret stærkt af det ærede 2det landstingsvalgte Medlem (Godskesen); men Ministeren havde ingen Bemærkning at gøre dertil, og under denne Sags Behandling i Landstinget er der til mig som Formand for Udvalget sket flere Henvendelser fra Fæsternes Side med en indstændig Anmodning om dog endelig at drage Omsorg for, at denne Bestemmelse blev bibeholdt. Jeg har overfor dem gjort opmærksom paa, at der vistnok var nogle Vanskeligheder ved at bibeholde denne Bestemmelse, men de har stadig hævdet dette, at naar Ministeren kunde foreslaa en saadan Bestemmelse og faa den vedtaget enstemmigt i Folketinget, maatte den ogsaa kunne lade sig gennemføre. Deraf vil Ministeren se, at der er vakt Forhaabninger blandt nogle Fæstere om, at de kunde faa deres Fæstegaarde til Købs efter denne Bestemmelse; det er disse Fæstere, der nu vil blive skuffet, og det har den højtærede Minister bidraget til ved ikke at faa denne Bestemmelse rettet, saa Fæsterne kunde se, hvor langt vi overhovedet kunde gaa paa dette Omraade.

Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa i Anledning af en Udtalelse, jeg fremsatte forleden Dag, at han ikke havde gjort noget for at forsinke eller forhale Sagen. Dette er naturligvis ganske rigtigt; det kunde heller aldrig falde mig ind at tænke, at den højtærede Minister, naar han har fremsat et Forslag for Rigsdagen, saa underhaanden gik og arbejdede for at forsinke eller forhale den Sag. Men der er en anden Vej, som ligger nok saa nær at gaa, naar man vil interessere sig for en Sag og faa den gennemført, det er at virke for at fremskynde Sagens Behandling. Og dèr skulde jeg dog mene, at den højtærede Minister meget vel maatte kunne have øvet nogen Indflydelse under Sagens Gang, navnlig paa dens Behandling i Folketinget.

Imidlertid, der er ingen Grund til at dvæle mere ved dette, Hovedsagen er nu den, om det kunde lykkes os at faa denne Sag bragt i Orden, og helst naturligvis saa hurtig som muligt. Jeg vil derfor, idet jeg altsaa takker Ministeren for den Tilslutning, han har ydet Forslaget, og for den Velvillie, hvormed han har været med til at behandle Sagen her i Tinget, meget bede Ministeren om nu, naar Sagen kommer tilbage til Folketinget, saa at gøre sig Anstrengelser for, at vi kan faa den Sag bragt i Orden saa hurtig som muligt.

Piper: I Henhold til de Bemærkninger, jeg før gjorde, tager jeg hermed de af Mindretallet stillede Ændringsforslag under Nr. 2—14 tilbage.

Formanden: Samtlige af Mindretallet i Betænkningen stillede Ændringsforslag er tagne tilbage. Ønsker nogen at optage dem? Da det ikke er Tilfældet, er de bortfaldet.

I. A. Hansen: Ved Omtalen af 3die Stykke i § 3 nævnedes den højtærede Minister, at de Forhold, som dette Stykke omhandler, i Virkeligheden var behandlede i en tidligere midlertidig Lov om Forbud mod Nedlægning af bestaaende Landbrug og Indskrænkning i Retten til Udstykning m. v. Jeg deler ikke den højtærede Ministers Opfattelse i dette Tilfælde. Vel hedder det i denne Lov, at der er Forbud mod Nedlægning af bestaaende Landbrug, men i § 2 gives der Tilladelse til at udstykke Landbrug indtil en Tønde Hartkorn eller ned til 22 Hektarer, og de faa Fæstegaarde, som man særlig har sin Opmærksomhed henvendt paa i § 3, 3die Stykke, er jo Ejendomme med over 1 Tønde Hartkorn. Naar man erindrer, at der paa gode Jorder kun gaar 6—7 Tdr. Land til en Tønde Hartkorn, vil det, praktisk talt, være at nedlægge disse Brug. Vi har jo forhandlet dette Spørgsmaal i Udvalget, og det var netop det, der gav Anledning til, at vi føjede dette Stykke til § 3, og hvis jeg ikke tager meget fejl, gik Ministeren ogsaa ind paa den Tanke ved Udvalgsbehandlingen, at det var nødvendigt for at opretholde disse Brug, at der kom en Bestemmelse herom ind i Loven. I øvrigt er der; som den højtærede Minister bemærkede, den store Forskel, at dette bliver en vedvarende Bestemmelse, medens den anden kun er foreløbig. Da jeg har været Ordfører for det andet Lovforslag,